

Arrest

nr. 304 096 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS loco advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 18 augustus 2021 aan in België. Zij dient op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U, A. T. (...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U verklaart 17 jaar en 7 maanden oud te zijn en u bent geboren in het dorp Trilay, in district Chapelhar in de provincie Nangarhar. U heeft heel uw leven in het naburige dorp Tarakai gewoond samen met uw ouders, 3 broers en 2 zussen. U bent tot de 2de graad naar school gegaan en volgde koranles in de moskee. U kan lezen, maar niet goed schrijven. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U deed samen met uw vader aan landbouw in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Op een ochtend was u aan het werken in de velden toen u plots een elektrische draad zag. U riep uw vader die kwam kijken. Hij merkte een drukkoker en draden op die richting een brug leidden, waarna uw vader het districtscentrum opbelde. Zij kwamen kijken en merkten op dat het een bom was. Ze besloten het provinciecentrum te bellen, die de bom hebben ontmanteld. Tijdens de ontmanteling van de bom waren veel dorpelingen aanwezig om te kijken, waaronder spionnen van de taliban. De officials van het provinciecentrum vroegen wie de bom had opgemerkt, waarop uw vader reageerde. Ze raadden u en uw vader aan om voorzichtig te zijn. Als er iets was, konden jullie dit aan hen laten weten. Dan keerden jullie terug naar huis. Twee nachten later werd er op de poort geklopt. Uw vader beseftte dat de taliban voor de deur stonden en zei dat u moest vluchten. U vluchtte langs de achterkant van het huis, terwijl uw vader zich verborg in het huis. Uw moeder deed de poort open. Ze zei dat jullie niet thuis waren, maar de taliban traden uw huis binnen. Juist op het moment dat u het huis van uw maternale oom bereikte, hoorde u geweerschoten. U vertelde aan uw oom wat er was gebeurd. Hij belde uw buur op en de buur zei dat ze uw vader hadden doodgeschoten, uw moeder hadden geslagen en ook vee hadden neergeschoten. Ze hadden gezegd dat u zich moest presenteren aan hen omdat u ook betrokken was in de zaak. U bleef twee dagen in het huis van uw maternale oom, waarna u besloot het land te ontvluchten.

U bent rond 20 of 21 augustus 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, en Frankrijk heeft ongeveer twee jaar geduurd. U heeft in Oostenrijk op 1 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 18 augustus 2021 en u heeft hier op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat dit aanvaardde. U bleef echter in België.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Sinds de machtsovername hebben de taliban verscheidene keren uw familie bezocht. Ze vroegen waar u zich bevond. Eenmaal hebben ze uw broer geslagen en een maand nadien is hij vermist geraakt. Niemand weet of hij nog leeft.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u twee taskara's, waaronder die van uzelf neergelegd, een vaccinatiekaart, twee foto's van uw broer met verwondingen aan de rug, documenten van uw tewerkstelling hier en tenslotte medische en politionele documenten aangaande een aanrijding waarvan u in België slachtoffer werd. U voegde attesten toe inzake het geheugenverlies waaraan u als gevolg van het ongeval stelt te lijden, onder andere een neurologisch attest van 29/03/2023.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de desbetreffende politionele en medische documenten hieraan gelinkt, blijkt immers dat u een maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS slachtoffer was van een aanrijding met een auto. U gaf aan dat u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u nog een behandeling kreeg in de vorm van medicatie, maar dat u ook nog steeds pijn ondervond aan de benen en de vingers (CGVS, p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u duidelijk gemaakt dat u eender wanneer het persoonlijk onderhoud mocht onderbreken als u zich niet goed voelde of nood had aan een pauze (CGVS, p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud heeft u zelf geen melding gemaakt van problemen. Er is ook tijdig een pauze ingelast. Verder werd in een attest aangegeven dat u last had van geheugenverlies na het ongeval. Uit de voorgelegde medische attesten is nergens bevestigd dat u ernstige geheugenstoornissen zou hebben of niet zou kunnen deelnemen aan een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de taliban vreest omdat u hen verklikt heeft.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds is aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u 17 jaar, 7 maanden en ongeveer 13 dagen oud te zijn (CGVS, p. 5). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 21 september 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan

dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 met een standaarddeviatie van 2 jaar toch wel een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara en vaccinatiekaart kunnen deze beoordeling niet veranderen, aangezien de authenticiteit van deze kopies niet is gegarandeerd. Bovendien kunnen zulke documenten eenvoudig nagemaakt worden, zoals ook uit objectieve informatie blijkt omtrent Afghaanse (identiteits-)documenten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op zowel de DVZ als op het CGVS heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij reeds voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen dus reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid. Eveneens merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België ook een verzoek heeft ingediend in Oostenrijk, waar u een andere familiesamenstelling heeft opgegeven. Zowel op het CGVS als op de DVZ verklaarde u drie broers en twee zussen te hebben (CGVS, p. 6). Echter, in Oostenrijk verklaarde u vier broers en twee zussen te hebben. In Oostenrijk blijkt u dus plots een extra broer te hebben genaamd H. (...). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS, p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u plots in Oostenrijk een extra broer heeft. In Oostenrijk heeft u ook verklaard dat u neven in Frankrijk heeft. Op het CGVS stelde u dan weer geen familieleden te hebben in Europa (CGVS, p. 7). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat u dit gezegd had zodat ze u niet zouden deporteren, maar verder zouden laten reizen (CGVS, p. 8). Deze verklaring stelt dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit bewust misleidende gedrag plaatst bijgevolg nog meer vraagtekens bij de extra broer in Oostenrijk. Derhalve is het simpelweg onmogelijk voor het CGVS om te weten hoe uw familie samengesteld is. Dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent uw leeftijd en ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake uw familiesamenstelling houdt wederom een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Verder is het ook wel opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk toch besloot om door te reizen in plaats van daar de procedure verder te volgen. Zo merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Bulgarije, Hongarije en Frankrijk. Het feit dat u niet alleen Oostenrijk vroegtijdig heeft verlaten zonder de asielprocedure te doorlopen en een beslissing af te wachten, maar u het ook gemoedwillig heeft nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dit gedrag verwijst bijgevolg naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante inconsistenties en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen.

Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom u en uw vader ook nog maar het minste risico zouden nemen om in het bijzijn van praktisch het gehele dorp de taliban te verklikken. U verklaarde zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, geslagen wordt (CGVS, p. 9). Wie zich verzet of met de overheid samenwerkt, wordt gedood (CGVS, p. 9). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken van samenwerking met de overheid. Toch bleken deze zaken u niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen. Zo besloten jullie zichzelf kenbaar te maken aan de Afghaanse overheid als diegenen die de bom hadden opgemerkt en de autoriteiten hadden gebeld, dit in de aanwezigheid van alle dorpelingen, en met uitbreiding ook eventuele spionnen van de taliban (CGVS, p. 11, 14-15). Dit had echter helemaal niet gehoeven. U had ofwel de dorpelingen zelf kunnen waarschuwen ofwel heimelijk de autoriteiten kunnen waarschuwen. U hoefde zich dus helemaal niet openlijk kenbaar te maken voor het gehele dorp. Echter, wat u heeft gedaan door openlijk voor iedereen toe te geven dat jullie de taliban hebben verklikt, is op goed geluk en zonder enig nadenken de veiligheid van uzelf en uw familie vergokken. Zeker aangezien u zelfs nog niet zeker wist of iedereen in het dorp wel pro-overheid was en u ook lijkt te beseffen dat er talibanleden tussen het volk konden staan (CGVS, p. 9-11).

Bovendien is het ook bevreemdend dat de autoriteiten zomaar uw identiteit als verklikker zouden prijsgeven voor heel het dorp. Zij zouden toch moeten weten dat het gevaarlijk is om zulke zaken openlijk te bespreken. Spionnen van de taliban kunnen immers altijd tussen het volk staan, zoals u zelf ook verklaarde (CGVS, p. 11). Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het verklikken van de taliban u en met uitbreiding uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende, rekening houdend met uw motieven en beweegredenen, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.

Ten tweede zijn er ook heel wat onduidelijkheden en onaannemelijkheden aangaande het optreden van de autoriteiten. Primo is onduidelijk hoe die overheidstroepen daar zijn geraakt. Eerst verklaarde u dat het altijd de taliban waren die controle hadden over het dorp (CGVS, p. 8). Daaropvolgend verklaart u plots dat de overheid makkelijk toegang hadden om uw dorp te bezoeken (CGVS, p. 8). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, concludeert u dat de overheid overdag aanwezig was en de taliban 's nachts (CGVS, p. 8). Dit is allesbehalve een consequent beeld van de veiligheidssituatie in uw regio. Maar stel dat het CGVS meegaat in uw laatste verklaringen en de overheid effectief overdag controle had in de regio, dan valt nog op dat er bijzonder veel manschappen, tot wel 15 man, ter plaatse zijn gestuurd enkel en alleen om te kijken of er sprake was van een bom (CGVS, p. 14). Het was immers zelfs nog niet zeker of het een bom of landmijn betrof. Opvallend genoeg kan u buiten dit weinig doorleefd of in detail praten over de eigenlijke gebeurtenis.

Ten derde valt op dat niet zozeer u, maar eigenlijk uw vader het voortouw heeft genomen tijdens dit gebeuren. Hij is degene die het districtscentrum heeft gebeld (CGVS, p. 13) en hij is degene die ter plaatse met de autoriteiten heeft gepraat (CGVS, p. 14). Uzelf lijkt doorheen het asielrelaas slechts een ongelukkige bijstander te zijn. Gevolglijk is het ook uw vader als gezinshoofd zijnde die het meeste te vrezen had. Niettemin zijn er daar heel wat onaannemelijkheden rond. Primo is het onduidelijk waarom u moest vluchten toen de taliban voor de deur stonden, maar uw vader zich enkel verstopte in het huis. Logischerwijze had hij mee moeten vluchten aangezien hij het voortouw had genomen om de taliban te verklikken. Hij was weliswaar het gezinshoofd, maar als hij echt wist dat de taliban voor de deur stonden zoals u beweerde, dan zou hij toch met u mee gevlucht moeten zijn. Op deze manier had hij een grotere kans tot overleven en kon hij als gezinshoofd later alsnog terugkeren naar zijn familie. Door te blijven heeft hij zijn familie alleen maar meer in de problemen gebracht. Secundo is het onduidelijk waarom de taliban nog steeds achter u zitten terwijl de schuldige, met name uw vader, al gedood is. Met de dood van uw vader zou het probleem ook opgelost en afgerond moeten zijn. Bijgevolg is het onbegrijpelijk dat de taliban nu ook één van uw broers tot doelwit hebben gemaakt, aangezien hij helemaal niets te maken heeft met dit probleem.

Ten vierde is het onbegrijpelijk dat u en uw familie het districtscentrum of het provinciecentrum nooit gewaarschuwd hebben. Ze hebben het immers zelf aangeboden om hen te contacteren als er problemen zouden zijn (CGVS, p. 14). U contacteert dus wel de autoriteiten wanneer het u in gevaar kan brengen, maar niet wanneer ze u te hulp kunnen schieten. Dit is allesbehalve consequent gedrag. Nog ongewoner is dat u zelf niet op de hoogte bent of iemand van uw familie het districtscentrum heeft gewaarschuwd, wat toch wel cruciale informatie is wanneer iemand zich in de asielprocedure bevindt (CGVS, p. 17). Het getuigt van weinig interesse over uw zaak.

Naast de taskara's en vaccinatiekaart – waarvan reeds is aangehaald dat deze zeer makkelijk nagemaakt kunnen worden –, alsook de politionele en medische documenten die reeds besproken zijn, legt u enkel twee foto's van uw broer neer ter staving van uw asielrelaas. Desondanks zijn de zaken die worden afgebeeld slechts van heel algemene aard en zijn ze geen expliciet bewijs van hetgeen u heeft verklaard. De foto van uw gewonde broer toont aan dat mogelijk iets heeft plaatsgevonden, maar niet zozeer de facto wat u verklaard heeft. Het is bijgevolg geen expliciet bewijs, aangezien het slechts een toestand aantoont. Dat deze jongen uw broer is evenmin vaststaand aangetoond. Ook zijn deze foto's niet van die aard dat ze de bovenstaande negatieve beoordeling kunnen wijzigen. Immers, documenten of foto's kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar ze kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Tenslotte haalde uw advocaat aan dat het noodzakelijk is om verwestersing te onderzoeken wat u zelf heeft nagelaten te vermelden; wat op zichzelf staand al een negatieve indicatie is van verwestersing (CGVS, p. 18). De enige documenten die blijk zouden kunnen geven van beweerde verwestersing, zijn uw werkdocumenten van de tomatenfabriek waar u actief bent. Al moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt u melding van andere elementen naast uw werk in de tomatenfabriek die dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren (CGVS, p. 18).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u twee jaar naar school en zelfs dagelijks naar de madrassa te zijn geweest (CGVS, p. 5). Daarnaast heeft u ook een netwerk in Afghanistan waar u wekelijks contact mee heeft (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar geheugenproblemen en klachten aan uw benen als gevolg van een verkeersongeval dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat u meer dan iemand anders het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en als beginsel van behoorlijk bestuur, alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift stukken 3 tot en met 13 (zie inventaris p. 125).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 9) over.

2.2.3. De verzoekende partij maakt op 13 maart 2024 een aanvullende nota met stukken (1-6) (rechtsplegingsdossier stuk 11) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij toont niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) luidt verder als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Dient voorts te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Uit het loutere gegeven dat er door verwerende partij inzake een aantal andere landen informatie zou zijn opgesteld en zou worden gehanteerd louter en specifiek omtrent de gevolgen van een terugkeer naar deze landen en dat zulks voor Afghanistan niet is geschied, kan namelijk niet worden afgeleid dat het gelijkheidsbeginsel te dezen zou zijn geschonden. Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat de (informatie over de) situatie op het vlak van terugkeer naar de betreffende landen te vergelijken zou zijn met de (informatie over de) situatie op dit vlak in Afghanistan en/of dat zij zich als Afghaan in een vergelijkbare positie zou bevinden als de onderdanen van de betreffende landen. Aldus toont zij *in casu* niet aan dat gelijke situaties ongelijk zouden worden behandeld. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien nog worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

2.3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en wordt op omstandige wijze toegelicht waarom deze statussen geweigerd worden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

2.3.8. Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota ook een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst zij ook naar

de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een interview van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoekende partij, stuk 3), zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de nota met opmerkingen. Het volstaat echter niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekende partij zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoekende partij als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de nota met opmerkingen tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd, dit nog naast de vaststelling dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verwerende partij niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de

vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.9.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal als volgt geoordeeld heeft met betrekking tot het aspect bijzondere procedurele noden:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de desbetreffende politionele en medische documenten hieraan gelinkt, blijkt immers dat u een maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS slachtoffer was van een aanrijding met een auto. U gaf aan dat u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u nog een behandeling kreeg in de vorm van medicatie, maar dat u ook nog steeds pijn ondervond aan de benen en de vingers (CGVS, p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u duidelijk gemaakt dat u eender wanneer het persoonlijk onderhoud mocht onderbreken als u zich niet goed voelde of nood had aan een pauze (CGVS, p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud heeft u zelf geen melding gemaakt van problemen. Er is ook tijdig een pauze ingelast. Verder werd in een attest aangegeven dat u last had van geheugenverlies na het ongeval. Uit de voorgelegde medische attesten is nergens bevestigd dat u ernstige geheugenstoornissen zou hebben of niet zou kunnen deelnemen aan een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motivering niet *in concreto* betwist. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij, gelet op de haar verleende steunmaatregelen, niet volwaardig heeft kunnen deelnemen aan het gehoor. Voor zover als nodig verwijst de Raad eveneens naar zijn bespreking *infra* omtrent de medische problematiek van verzoekende partij. Aan voormelde motivering wordt geen afbreuk gedaan.

2.3.9.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie de taliban te vrezen omdat zij haar viseerden nadat haar vader hen bij de overheid verklikte had inzake de aanwezigheid van een bom geplaatst door de taliban.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij zich onterecht voordeed als minderjarige wat haar algemene geloofwaardigheid al op de helling zet;
- dat zij in Oostenrijk een andere gezinssamenstelling opgaf wat opnieuw een negatieve indicatie vormt met betrekking tot haar algemene geloofwaardigheid;
- dat verzoekende partij doorheen verschillende Europese lidstaten is gereisd zonder bescherming aan te vragen of door te reizen zonder de behandeling van haar verzoek af te wachten wat evenzeer vraagtekens doet rijzen bij de voorgehouden vrees en nood aan bescherming;
- dat het niet aannemelijk is dat zij en haar vader het risico nemen om voor gans het dorp de taliban te verklikken gelet op de geschetste context;
- dat er verschillende onduidelijkheden en onaannemelijkheden zijn met betrekking tot het optreden van de autoriteiten;
- dat het niet aannemelijk is, zo haar vader het voortouw heeft genomen om de taliban te verklikken, hij niet mee is gevlucht met verzoekende partij, het ook onduidelijk is waarom verzoekende partij nog gezocht zou worden nu de schuldige, haar vader, al gedood werd en het evenzeer onaannemelijk is dat één van haar broers nu ook het doelwit zou zijn aangezien hij niks te maken had met het voorval;
- dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij en haar familie het districts- of provinciecentrum nooit gewaarschuwd hebben en dat verzoekende partij ook blijkt geeft van desinteresse nu zij niet weet of iemand van haar familie het districtscentrum heeft gewaarschuwd.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“Naast de taskara's en vaccinatiekaart – waarvan reeds is aangehaald dat deze zeer makkelijk nagemaakt kunnen worden –, alsook de politionele en medische documenten die reeds besproken zijn, legt u enkel twee foto's van uw broer neer ter staving van uw asielrelaas. Desondanks zijn de zaken die worden afgebeeld

slechts van heel algemene aard en zijn ze geen expliciet bewijs van hetgeen u heeft verklaard. De foto van uw gewonde broer toont aan dat mogelijk iets heeft plaatsgevonden, maar niet zozeer de facto wat u verklaard heeft. Het is bijgevolg geen expliciet bewijs, aangezien het slechts een toestand aantoont. Dat deze jongen uw broer is evenmin vaststaand aangetoond. Ook zijn deze foto's niet van die aard dat ze de bovenstaande negatieve beoordeling kunnen wijzigen. Immers, documenten of foto's kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar ze kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen."

2.3.9.3. Verzoekende partij stelt de leeftijdtest waaruit gebleken is dat, anders dan wat zij voorhoudt, zij meerderjarig is bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming, in vraag.

De Raad stelt vooreerst evenwel vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij duidelijk geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden aangaande haar leeftijd en te doen geloven dat zij minderjarig is. Verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 augustus 2021 dat zij werd geboren op (...) mei 2005, en zij derhalve 16 jaar oud was (bijlage 26). Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 september 2021, werd verzoekende partij echter 21,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat zij op die datum minstens 19,5 jaar oud was (administratief dossier, CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoekende partij bij de registratie van haar beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals zij bij binnenkomst heeft voorgehouden en waar zij blijkens het gehoor op het CGVS (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 1 februari 2023, p. 5) en het verzoekschrift (p. 3) heden nog steeds bij blijft. Er ligt zelfs een verschil van minstens 3 jaar tussen haar beweerde leeftijd op basis van haar geboortedatum en haar minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Zoals de commissaris-generaal pertinent verder motiveert kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar haar vaccinatiekaart en taskara om haar voorgehouden minderjarigheid te verschonen. Naast de vaststelling dat het gaat om kopieën, die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn en de authenticiteit aldus niet gegarandeerd is, alsook uit objectieve landeninformatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse '*officiële*' documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en deze documenten *an sich* aldus niet vermogen een ander licht te werpen op de vastgestelde meerderjarigheid, dient vastgesteld dat verzoekende partij in Oostenrijk nog een andere geboortedatum opgaf dan degene die zij in België opgaf (administratief dossier, *Federal Office for Immigration and Asylum*, 8 september 2021). Zo zij zich wat betreft haar voorgehouden leeftijd werkelijk steunde op haar documenten (kopie waarvan zij steeds in bezit is geweest (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 6 december 2021, p. 11)), mag verwacht worden dat zij telkens gewag zou maken van dezelfde geboortedatum, *quod non, in casu*. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier ook niet dat verzoekende partij, toen zij geconfronteerd werd met de twijfels van de administratie over haar voorgehouden leeftijd, ook maar enigszins verklaard heeft dat zij haar werkelijke leeftijd niet kent (administratief dossier, *Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling*, 20 augustus 2021, p. 2), dit terwijl zij bij het CGVS stelde haar exacte leeftijd niet te herinneren (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 5). De Raad benadrukt dat van verzoekende partij, wanneer zij weet dat zij haar ware leeftijd niet kent, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij dit ook onmiddellijk meedeelt wanneer haar gevraagd wordt naar haar identiteitsgegevens, minstens wanneer zij geconfronteerd wordt met de twijfels rond de voorgehouden minderjarigheid.

Het gegeven dat verzoekende partij op een moment waarop zij al minstens 19,5 jaar oud was zich alsnog uitgaf voor een 16-jarige, samen met de vaststelling dat de bewijswaarde van de voorgelegde identiteitsdocumenten uitermate relatief is gelet op het feit dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat dergelijke documenten zeer fraudegevoelig zijn, het daarenboven ook slechts om kopieën gaat dewelke gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren zijn, en zij bovendien haar voorgehouden minderjarigheid niet kan verschonen met een verwijzing naar deze documenten nu van haar verwacht mag worden, zo zij geen kennis heeft van haar werkelijke leeftijd, zij dit ook van bij aanvang meedeelt, alsook blijkt dat zij doorheen haar reis door Europa naar België nog een andere geboortedatum opgaf, oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij wel degelijk de intentie had om de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen een negatieve weerslag heeft op haar algemene geloofwaardigheid.

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen

deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd.

Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Waar verzoekende partij van mening is dat de procedure bij de Dienst Voogdij en het beroep bij de Raad van State niet volstaan om te voldoen aan de geldende internationale en supranationale standaarden, en zij het oneens is met het feit dat zij in de asielprocedure als meerderjarige wordt behandeld, merkt de Raad op dat dit loutere wetskritiek betreft die buiten zijn bevoegdheid valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.9.4. De Raad dient verder vast te stellen dat verzoekende partij geenszins concreet ingaat op de overwegingen in de bestreden beslissing, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Immers beperkt zij zich tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er geenszins in slaagt de motivering in de bestreden beslissing waarom haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is in een ander daglicht te plaatsen. Deze motivering is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Zij volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

2.3.9.5. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift als in haar nota met opmerkingen aan dat zij als Afghaanse terugkeerder uit het Westen zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen per aanvullende nota werd neergelegd, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij geen inschatting kan maken van het risico dat zij als verwesterd gepercipieerd zal worden en dat het de commissaris-generaal toekomt dit risico te onderzoeken door haar specifiek te bevragen over haar mentaliteit en denkbeelden.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 februari 2023 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient in de eerste plaats te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt dat verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest dat haar zal overkomen bij terugkeer en of zij nog iets toe te voegen heeft (CGVS, NPO 1 februari 2023, p. 18). Echter beperkte verzoekende partij zich tot een verwijzing naar haar vluchtrelaas en de stelling: *“Ik wil hier leven, ik wil een betere toekomst hebben. En ik hoop van u dat ik een positief antwoord krijg. Ik wil een goed leven leiden net zoals u. Ik wil voordeel doen aan dit land. Ik wil dit land dienen, niet in termen van leger of politie dienen, maar in term van “picking the letter”.* Veder blijkt dat de *protection officer* op de vraag van haar advocaat: *“Zou u misschien nog wat vragen willen stellen over zijn leven in België, want hij is hier al 1.5 jaar. Kan impact hebben op zijn eventuele toegeschreven verwestering bij terugkeer naar Afghanistan om zo ook toekomstige vrees af te wegen”* wel degelijk de vraag heeft gesteld naar het leven van verzoekende partij in België. Anders dan wat verzoekende partij bijgevolg voorhoudt, kan geenszins blijken dat zij op het CGVS de kans niet zou gehad hebben elementen aan te brengen die kunnen wijzen op een (gepercipieerde) verwestering. Zelfs indien verzoekende partij niet op de hoogte is van wat als verwesterd wordt gepercipieerd door de taliban, weerhoudt dat er haar niet van alle elementen omtrent haar leven in het Westen, haar overtuigingen en gedragingen naar voren te brengen die toelaten te beoordelen of zij verwesterd is of als verwesterd zal beschouwd worden. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij geenszins

overtuigen met haar betoog dat de commissaris-generaal tekort zou zijn geschoten in zijn samenwerkingsplicht, geweigerd zou hebben om op de elementen van verwestering in te gaan en dat haar op die manier een aanleg zou zijn ontzegd.

Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert in de bestreden beslissing:

“Tenslotte haalde uw advocaat aan dat het noodzakelijk is om verwestering te onderzoeken wat u zelf heeft nagelaten te vermelden; wat op zichzelf staand al een negatieve indicatie is van verwestering (CGVS, p. 18). De enige documenten die blij zouden kunnen geven van beweerde verwestering, zijn uw werkdocumenten van de tomatenfabriek waar u actief bent. Al moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt u melding van andere elementen naast uw werk in de tomatenfabriek die dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren (CGVS, p. 18).

(..)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u twee jaar naar school en zelfs dagelijks naar de madrassa te zijn geweest (CGVS, p. 5). Daarnaast heeft u ook een netwerk in Afghanistan waar u wekelijks contact mee heeft (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt verder ook vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota op 13 maart 2024 noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij ongeveer medio 2019 op minstens 17-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds augustus 2021 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in West-Europa, haar huidige tewerkstelling in een restaurant waar alcoholische dranken en 'onrein' vlees geserveerd worden, haar sociale contacten, waaronder vrouwen, haar talenkennis, haar uitgaansleven en het feit dat zij actief is op sociale media en de uiteenzetting in de neergelegde aanvullende nota dat zij werkt, een zeer goede band met haar werkgever en diens familie en haar collega's heeft en zij daarmee uitgaat, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Er kan niet redelijk betwist worden dat verzoekende partij een groot deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer drie en een half jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij soennitisch moslim is, zij verklaarde in Afghanistan naar de moskee te gaan en daar lessen gevolgd te hebben, zij Pashtou spreekt en zij, anders dan wat zij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift (p. 80), nog een familiaal netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog op zeer regelmatige basis contact heeft (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 5, 7). Het betoog dat zij geen enkele leefervaring heeft onder de taliban doet aan voorgaande niks af, temeer verzoekende partij zich door haar familie kan laten informeren over de thans geldende normen en waarden in Afghanistan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift en haar aanvullende nota medische stukken voegt waarvan zij stelt dat deze aantonen dat zij met chronische pijnen en psychologische problemen kampt en deze een impact kunnen hebben op haar capaciteiten om "*het spel te spelen*" bij terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven stelt zij dat personen met mentale gezondheidsproblemen in Afghanistan vaak gestigmatiseerd worden en dergelijke personen dan ook bijzonder kwetsbaar zijn.

De Raad merkt op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoekende partij in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening

worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van haar psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van haar situatie door haar familie.

In casu stelt de Raad op lezing van de voorgelegde (medische) stukken vast dat verzoekende partij op 4 januari 2023 aangereden werd door een wagen, gekwetst werd aan de rechterdij en rechterhand en daarvoor verzorgd werd in het ziekenhuis. Hoewel de MRI uitgevoerd op 29 april 2023 uitwees dat er op dat moment sprake was van een *“Botoedeem laterale femurcondyl posterieur: vermoedelijk posttraumatisch”* waarbij met het woord *“posttraumatisch”* duidelijk bedoeld wordt op het feit dat het vastgestelde botoedeem opgelopen is na een letsel (*in casu* ten gevolge van het verkeersongeval), en geenszins kan blijken dat daarmee bedoeld wordt op enige mentale problematiek, dient verder vastgesteld dat bij verzoekende partij op 29 november 2023 opnieuw een MRI-onderzoek werd uitgevoerd waaruit gebleken is:

“Normale quadricepsees en patellapees.

Bewaard retropatellair kraakbeen. Normale positie van de patella. Geen Trochleaire dysplasie

Intact kraakbeen ter hoogte van de trochlea femoris.

Bewaard femorotibiaal kraakbeen. Geen botoedeem.

Intacte kruisbanden. Intacte menisci. Normale collaterale ligamenten. Normale tractus iliotalibialis.

Geen hydrops. Geen Baker-cyste.

Geen opvallende musculotendineuze afwijkingen.

Besluit:

Geen meniscusletsel. Verder ook geen bijzonderheden.”

Het uitgevoerde medisch onderzoek op 29 november 2023 toonde aldus geen letsels of bijzonderheden aan. Ook het overzicht van haar medische consultaties rechtvaardigt geen ander besluit. Daaruit blijkt immers slechts dat verzoekende partij veel naar de dokter is geweest met ofwel banale (fysieke) klachten ofwel klachten gerelateerd aan het ongeval maar dat de artsen erop wijzen dat de onderzoeken geruststellend zijn. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij thans nog (dermate) fysieke klachten ondervindt dat zij kan beschouwd worden als iemand met een handicap of een zware fysieke medische aandoening. Haar betoog dat haar *“chronische pijnen”* blijken uit haar medisch dossier kan gelet op voorgaande geenszins gevolgd worden. Dit nog temeer zij blijkens haar betoog en de voorgelegde stukken in staat is te werken, wat haar voorgehouden fysieke problemen evenzeer relateert.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij een medisch getuigschrift voorlegt, opgemaakt door een huisarts op 23 februari 2024. Daarin wordt verwezen naar het ongeval op 4 januari 2023, wordt vermeld: *“Aanslepende pijnen li helft lichaam met psychologische (sic) impact”*, wordt gewezen op de negatieve radiologische investigatie (zie bespreking *supra*), het gegeven dat verzoekende partij als medicatie Zaldiar en Deanxit neemt en wordt gewag gemaakt van *“psychologische ondersteuning”* als noodzakelijke behandeling. Bij stopzetting van de behandeling wordt als gevolg genoteerd: *“chronische depressie”*. De Raad stelt op lezing van dit medisch attest vooreerst vast dat de huisarts wel melding maakt van aanslepende pijnen in de linkerhelft van het lichaam en dit correleert aan het ongeval op 4 januari 2023, maar naast de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de uitgevoerde MRI-onderzoeken blijkt dat het gaat om de rechterkant van het lichaam en uit het medisch attest van de huisarts ook niet kan opgemaakt worden op welke objectieve onderzoeken, anders dan de voornoemde MRI-onderzoeken, hij zich baseert om te stellen dat verzoekende partij aanslepende pijnen kent in de linkerkant van het lichaam, herhaalt de Raad dat uit het meest recente MRI-onderzoek duidelijk gebleken is dat de door de verzoekende partij voorgehouden ernst van de fysieke klachten niet onderschreven wordt, zoals bovendien ook de huisarts erkent waar hij stelt: *“negatieve radiologische investigatie”*.

Verder noteert de huisarts wel dat het ongeval een psychologische impact heeft gehad waarvoor verzoekende partij *“psychologische ondersteuning”* nodig heeft, maar uit dergelijke summiere attestering, alsook uit het attest van 17 maart 2023 van de neuroloog die na fysiek onderzoek concludeert tot geruststellende bevindingen alsook *“vermoeden van posttraumatisch stresssyndroom na verkeersongeval”*, kan geenszins blijken dat verzoekende partij kampt met een dermate ernstige psychische problematiek die haar niet in staat zou stellen volwaardig aan het dagelijkse leven deel te nemen. Dit temeer ook geenszins blijkt dat verzoekende partij in België, anders dan medicatie, op enigerlei wijze nog psychologisch of psychiatrisch opgevolgd wordt en uit de door haar voorgelegde stukken en haar verklaringen blijkt dat zij in België werkt, sociale contacten onderhoudt en deelneemt aan het uitgaansleven.

Zo aldus aangenomen moet worden dat verzoekende partij fysieke en psychische klachten kent omwille van het ongeval op 4 januari 2023, dan blijkt geenszins dat deze klachten dermate ernstig zijn dat zij daardoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving, haar familie of de taliban zal komen.

Het verdere betoog in haar verzoekschrift dat zij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban is te dezen niet

dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoekende partij bemerkt voorts dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op haar terugreis en dat zij hierbij ondervraagd zal worden en haar gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch zij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van haar gsm haar in gevaar zou kunnen brengen, temeer niets haar ervan weerhoudt bepaalde posts die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog haar volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoekende partij in de huidige stand van zaken niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geïdентificeerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij zij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Het land van herkomst *in casu* betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoekende partij afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar enkel Pasjtoenen wonen, waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en het Haqqani netwerk, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoekende partij werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat zij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in haar hoofde vast te stellen. Zoals hoger immers reeds vastgesteld kan zij met een verwijzing naar haar leeftijd, haar verblijf in het Westen en haar fysieke/psychologische problemen niet overtuigen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar familie problemen heeft gekend louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van haar afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft haar betoog in haar verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar haar provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij, een minstens tweeëntwintigjarige jongeman die nog maar drie en een half jaar in België is, in Afghanistan lessen gevolgd heeft in de moskee en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.9.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9.7. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.8. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van haar voorgehouden vluchtrelaas en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK) C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in haar verzoekschrift louter te beweren dat zij – omwille van haar jonge leeftijd bij haar vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar zij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoekende partij nog niet aan dat zij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De Raad merkt tevens nog op dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat zij in Afghanistan nog beschikt over een familiaal netwerk, waarbij zij tevens stelde ook met haar maternale oom nog steeds contact te hebben en dat deze maternale oom zowel zichzelf goed kan onderhouden als de familie van verzoekende partij. Zij verklaarde dat zij dacht dat haar maternale oom een winkel heeft in Jalalabad (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 6-7). Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk dat zij in Afghanistan niet meer kan terugvallen op enig familiaal netwerk dat haar kan ondersteunen. Haar betoog dat zij in Afghanistan in een situatie van extreme materiële deprivatie zal terechtkomen overtuigt gelet op voorgaande geenszins.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat zij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra* werd geoordeeld, met name dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *‘besmet’* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre zij in haar verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsvername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het

talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.9. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

Verzoekende partij brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 11 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.9.10. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Waar verzoekende partij in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER